

Arrest

nr. 95 019 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 29 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 juli 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoekers dienden op 1 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14 januari 2013 vernietigt de Raad deze beslissingen bij arrest nummer 95 017.

Op 17 augustus 2012 wordt in uitvoering van hoger beschreven bestreden beslissingen aan beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt. Deze vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt het volgende opgemerkt:

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben, hetgeen door verzoekers niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Ter terechtzitting volharden de verzoekende partijen in hun verzoekschrift maar stellen zij tevens zich te gedragen naar de wijsheid voor wat betreft de hierboven omschreven ambtshalve opgeworpen exceptie.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan

worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en dit artikel van het EVRM.

In casu verwijzen verzoekers naar het beroep ingediend tegen de onontvankelijkverklaring van hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, naar hun nieuw ingediende aanvraag om medische redenen en stellen zij dat hun medische toestand dermate slecht is dat zij onmogelijk verwijderd kunnen worden, dat een strikte opvolging door een specialist noodzakelijk is en er sprake is van ernstige psychosomatische klachten. Zij leggen een medisch getuigschrift neer. Zij stellen dat zij onmogelijk kunnen reizen en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. De actuele situatie van het land van herkomst werd nooit onderzocht. Bij terugkeer zullen zij een mensonterende behandeling ondergaan.

Bij arrest nr. 95 017 van 14 januari 2013 heeft de Raad de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen vernietigd om reden dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens in verband met de beoordeling van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend heeft geïnterpreteerd. Bijgevolg is er geen degelijk onderzoek gevoerd naar de vraag of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Aldus is het duidelijk dat de bestreden bevelen werd afgeleverd zonder dat er een degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Om deze redenen behouden verzoekers hun belang bij hun beroep en dienen de bestreden bevelen tevens te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN